ΈΤΟΣ Γ'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1892 ΑΡΙΘ. 29

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν ΕΛΛΑΔΙ ἐτησία Δρ. 8
— ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
— ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Χριστὸς γεννᾶται (μετ' εἰκόνος) ὑπὸ Η.— Μελέτη ἐπὶ τῆς δημιουργίας τῶν ὄντων, (συνέχεια καὶ τέλος), ὑπὸ Μ. Κ. Στεφανίδου.—Ἐξωτερικὸν κάλλος καὶ ἁπλότης, ὑπὸ Α. Κοκώνη.—Χριστοὐγεννα (Παιδικὴ ἀνάμνησις) ὑπὸ Στ. Μπράνια.— Ἡ Πανώλης, (ποίημα) ὑπὸ Μηχρόν.—Λύγια τῆς καρδιᾶς, ὑπὸ Κ. Ο. Παράσχ....—Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἢ ἡ χώρα τῶν Ἀδαμάντων ὑπὸ Φ.Π.—Κρίσεις Ἄγγλου, ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς νέων τινῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Β. Ὀρνόταιν.—Διὰ τὴν ἀδροκόμην, ὑπὸ Γ.Α Πολίτου. —Ὁ Βόσπορος (εἰκών).—Περίεργα, ὑπὸ Ἡ Ρεμβόλγα.—Αἱ κληρώσεις τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως» 100 δῶρα διὰ τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς. —Ἡρώνδου Μιμίαμβοι.—Σκέψεις —Εὐτράπελα.—Λογοπαίγνια.—Ἐπιστημονικαὶ πινακίδες.—Αἰνίγματα κτλ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ πλουσίου καὶ τῆς καλύβης τοῦ χωρικοῦ, εὐώδης ὁ λιβανωτὸς ἀνέρχεται πρὸς τὸν αἰθέρα, καὶ εἰς τοὺς ἐπιγείους τοῦ θείου οἴκους χαρμοσύνου λατρείας ἀκούονται οἱ ὕμνοι. Παγκόσμιος ἁρμονία ψάλλει τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν μέγαν εὐεργέτην, καὶ ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα κλίνει γόνυ πρὸ τῆς μεγάλης εἰκόνος τοῦ ὑπερφυοῦς νηπίου, εἰς τοῦ μετώπου τοῦ ὁποίου ἐνεχαράχθη ἡ θεία τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστολῆς του εὐαγγελία. Βηθλεέμ! ὄνομα γλυκύ, μεμυρωμένον, ἐνέχον θείάν τινα γοητείαν, ὄνομα ἐπιχέον εἰς τὴν ψυχὴν ἀκτῖνας θείου φωτὸς, καὶ περιβάλλον τὴν καρδίαν μὲ τὰ θεσπέσια τῆς οὐρανίου προστασίας χαρίσματα.

Ἑορτάζει σήμερον πᾶσα καρδία, ἀγάλλεται πᾶσα ψυχή. Ἡ ἀνθρωπότης, ἥτις ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς μοίρας τὸν βαρὺν κοιμᾶται ὕπνον, ἀνίσταται ἔνθους μὲ τὴν φωνὴν τῶν Χερουβείμ, καὶ ὁ μέγας ἀστὴρ τῆς φάτνης διαλύει τῆς ὀδύνης τὴν κατήφειαν, διαχέει εἰς τοὺς ὁρίζοντας τὰς λάμψεις μὲ τὸ χαροποιὸν ἄγγελμα, καὶ τῶν δακρύων ἡ ματαιότης ἐξαφανίζεται πρὸ τῆς θείας ἑορτῆς. Γαλήνη διαχύνεται εἰς τὰς πνευματικὰς τρικυμίας, ἡ ἁρμονία διαδέχεται τῶν κοινωνικῶν μαρασμῶν τοὺς στόνους, καὶ ἡ μελῳδία τῶν λαῶν τοῦ σταυροῦ, ἀναπέμπει πρὸς τὸ μέγα Δαιμόνιον τῆς εὐγνωμοσύνης τοὺς ψαλμούς, ἐνῷ ἐκ τῶν ἱερῶν οἴκων τοῦ Ναζωραίου εὐώδης ὁ λιβανωτὸς καιόμενος σκορπίζει εἰς τὸν αἰθέρα τὴν εὐωδίαν τῆς πίστεως.

«Γεννᾶται ὁ Χριστός!» ἰδοὺ ἡ παρήγορος ἐλπίς, ἡ γλυκεῖα ἀνάμνησις, ἡ εὐμενὴς προστασία, ἡ θεία εὐεργεσία. «Γεννᾶται ὁ Χριστὸς», καὶ ἡ μεγάλη εὐαγγελία φθάνει εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα τὸ σωτήριον βρέφος, μετ' αὐτοῦ ἀτενίζει μετὰ ἱερᾶς εὐφροσύνης, ἀγαλλιάσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀτενίζει πρὸς τὸν μέγαν τοῦ σύμπαντος δεσπότην, πρὸς τὸν Θεόν..!

Ἂς ἠχήσωσι χαρμοσύνως τὰ σήμαντρα· ἡ παρήγορος τῶν πιστῶν λατρεία ἂς διαχύσῃ παντοῦ τὴν θείαν ἐλπίδα καὶ τῶν θνητῶν οἱ ἐνθουσιώδεις ψαλμοὶ ἂς ἑνωθοῦν μὲ τὸν χορὸν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐπὶ γῆς ἂς ἀντηχῇ· τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ ἠδὺς παιάν· «Χριστὸς γεννᾶται· εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις.

Η.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Οἱ Ἐπικούρειοι καὶ οἱ Στωϊκοὶ ἐπρέσβευον, ὅτι τὰ φυτὰ παρήχθησαν αὐτομάτως, τὰ δὲ ζῷα ἐγεννήθησαν ἐξ ἀλλήλων διὰ τῆς ψυχῆς, τούτων δὲ οὐδὲν θνήσκει, ἀλλὰ μεταβαίνοντα εἰς ἄλληλα ἀλλάσσουσι μορφήν, ἤτοι ἐδόξαζον τὴν μετεμψύχωσιν, ἣν καὶ οἱ Πυθαγόριοι ἐπίστευον. Ὁ Πλάτων ἐθεώρει τὰ φυτὰ ἔμψυχα. Ὁ Ἀναξίμανδρος παραδέχεται τὴν ἐξῆς παραγωγὴν τῶν ζῴων, λίαν περίεργον, ἐν ᾗ ὅμως ὑπολανθάνει ἀκτὶς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας. Κατὰ τὸν φιλόσοφον τοῦτον τὰ πρῶτα ζῷα ἐγεννήθησαν ἐν ὑγρῷ, περιεχόμενα ἐντὸς φλοιῶν ἀκανθωδῶν, προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἀπέβαινον ἐπὶ τὸ ξηρότερον, καὶ διαρρηγνυομένου τοῦ φλοιοῦ ἤλλασσον μορφήν. Ὁ δὲ μέγας τῆς ἀρχαιότητος φυσιοδίφης Ἀριστοτέλης, ἐθεώρει τὰ φυτὰ ἔμψυχα, διαφέροντα ὅμως τῶν ζῴων καθόσον δὲν κέκτηνται ἁρμονικοῦ, αἰσθητικοῦ καὶ λογικοῦ. Σημειωτέον δέ, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἐκτὸς τῶν τριῶν τάξεων τῶν ζῴων, χερσαίων, ἐνύδρων, πτηνῶν, παρεδέχετο καὶ τετάρτην τάξιν, τὰ οὐράνια, ἐν οἷς περιελάμβανε τὰ ἄστρα, τὸν κόσμον καὶ τὸν Θεόν, ὃν ἐκάλει ζῷον λογικόν, ἀθάνατον. Τοῦτο ὑπομιμνήσκει ἡμῖν φρᾶσιν τινὰ ἔν τινι τροπαρίῳ τῆς Ἐκκλησίας «ἐξαπτέρυγα ζῷα τὰ Σεραφείμ. . . .»

Ἐπῆλθεν ἡ κατ' ἐξοχὴν θεολογικὴ ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνος καὶ ἑπομένως τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς καὶ τόσα ἄλλα τῆς ἐπιστήμης ζητήματα, ἔπρεπε νὰ σιωπηθῇ. Οἱ τῆς ἐποχῆς ταύτης φυσιοδίφαι ἀνέφερον καὶ τὰ καθέκαστα τῆς δημιουργίας τῶν ὄντων εἰς τὸν θεόν, κατὰ γράμμα παρακολουθοῦντες τὴν Γένεσιν. Μόλις δὲ κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους σοφοὶ φυσιοδίφαι ἐπελήφθησαν τοῦ ζητήματος τῆς γενέσεως τῶν ὄντων, ὁδηγούμενοι ὄχι πλέον ὑπὸ φιλοσοφικῶν ἐμπνεύσεων, ἀλλὰ στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς πείρας καὶ τῆς παρατηρήσεως.

Ἤδη τὸ 1819 ὁ Oqen ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἐκ τινος ζῴου ἀτελεστέρου. Τοιαύτην γνώμην ἐξέφερε καὶ ὁ Bär καὶ ὁ Lamarc, καὶ τελευταῖος ὁ Δαρβῖνος

ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τούτων στηριζόμενος καὶ διὰ σειρᾶς πολυετῶν πειραμάτων πειθόμενος, ἐγένετο ὁ θεμελιωτὴς τῆς φερωνύμου του περὶ τῆς δημιουργίας τῶν ὄντων διδασκαλίας, ἥτις βασιζομένη ἐπὶ τῆς ὀργανικῆς θεωρίας τῆς φύσεως, χαίρει δικαιώματα ἐπιστημονικῆς θεωρίας. Ἡ θεωρία αὕτη τοῦ διασήμου ἄγγλου φυσιοδίφου εἶναι τόσῳ γνωστὴ τοῖς πᾶσι, ὅσον καὶ κατ' οὐσίαν ἄγνωστος. Πᾶς τις κᾶτι περὶ αὐτῆς γινώσκει, καὶ γινώσκων τι προθυμοποιεῖται κατὰ στιγμὰς πνοῆς θεοσεβείας ἀνέμου νὰ ῥίψῃ ψῆφον καταδικαστικὴν καὶ ἀνάθεμα κατὰ τῆς μεγαλοφυΐας. Ἀλλ' αἱ ὁδοί, ἃς ἡ μεγαλοφυΐα ἐν τῷ κόσμῳ χαράττει, εὐτυχῶς δὲν ἀποσβέννυνται. Ἐλεύσεται ἡμέρα, ὁποία καὶ διὰ τὸν Γαλιλλαῖον ἀνέτειλε, καθ' ἣν καὶ τὰ αὐστηρότερα θεολογικὰ μίσῃ θὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου, καθὼς σήμερον περὶ τῆς κινήσεως τῆς γῆς, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ φοβῶνται διὰ τοῦτο τὰ τετηκότα μάγματα καὶ τὰ πύρινα λουτρὰ τῆς κολάσεως. Δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν, οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ τόπος νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν, ἀρκούμεθα μόνον εἰς ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τῆς σχέσεως τῆς λογικῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ φυσιογονικὴ δύναμις, ἡ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἐν τῇ κοσμογονικῇ οὐσίᾳ ἐμπνευσθεῖσα, διερχομένη διαφόρους ἀνελίξεις καὶ μεταμορφώσεις, φθάνει τὴν λογικὴν ψυχήν, ἥτις φαίνεται ἐνεργοῦσα ἐν τῷ τελειοτάτῳ τῶν ζῴων, τῷ λογικῷ ἀνθρώπῳ. Ὁ ἄνθρωπος παρίσταται ὡς τὸ ἄνθος τοῦ μεγάλου ὀργανισμοῦ τῆς φύσεως, τὸ δ' ἐν αὐτῷ πνεῦμα ὡς ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος καρπὸς περιέχει ἐν ἑαυτῷ σπέρμα ἀνωτέρας ζωῆς, τῆς καθαρᾶς πνευματικῆς φύσεως, ἐν ᾗ μεταφυτεύεται ἀποχωριζόμενον τῆς ὑλικῆς φύσεως. Δὲν προσήκει ἐνταῦθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἐκτενεστέρας ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὁ λόγος ἡμῶν περιορίζεται, εἰς τὸ ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ ἡμῶν πεποιθήσεις οὐδαμῶς κλονίζονται διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ὀργανικῆς θεωρίας τῆς φύσεως. Ἀπ' ἐναντίας διὰ τῆς ἐλευθέρας καὶ ἀνεξαρτήτου σπουδῆς καὶ ἐρεύνης τῶν τῆς φύσεως πραγμάτων καὶ φαινομένων ἐνδυναμοῦται καὶ στηρίζεται ὁ πρὸς τὸν θεὸν σεβασμὸς καὶ ἀγάπη.

Ὁ Βάκων, ὅτε πρῶτος συνίστη τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν, ἔλεγεν, ὅτι πρὸς γνῶσιν τοῦ ἠθικοῦ κόσμου προαπαιτεῖται ἡ γνῶσις τοῦ ὑλικοῦ. Ἡ ἀστρονομία λοιπόν, ἡ γεωλογία, ἡ χημεία καὶ ἅπασαι αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι εἶναι ὁ ἀναγκαῖος ὅρος τῆς θρησκευτικῆς ἐπιστήμης. Ὁ Βάκων, ὁ πατήρ, οὕτως εἰπεῖν τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας, ἠξίου ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἵν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς σχολαστικῆς θεολογίας, ὀφείλει νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς φύσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συμπερασμάτων. Λέγων ὅτι μικρὰ σπουδὴ εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἄγει εἰς τὴν ἀπιστίαν, μεγάλη ὅμως ἐπιστήμη ὁδηγεῖ εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ πατάσσων τοὺς θεολόγους τῆς ἐποχῆς του, ἐνόει ὅτι ἡ πίστις δὲν συνίσταται εἰς λέξεις κενάς, σκοτεινὸν πιθανολογισμὸν σωρὸν λεπτολογιῶν διαλεκτικῶν καὶ οὐδὲν θετικόν, ἀλλ' ἐμπεδοῦται ἐν τῇ γνώσει τῆς Φύσεως.

Μ. Κ. Στεφανίδης Δ. Φ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΚΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΠΛΟΤΗΣ

Διατὶ θέλγει τοσοῦτον βαθέως ἡ λαμπρότης τοῦ θέρους; Διατί ἐνθουσιᾷ ἡ θεωρία τῆς ὡραίας ἠοῦς ὑπὲρ τὴν οὐρανομήκη τῶν ὀρέων κορυφήν; Διατί θελᾷ τις ἡδονὴ καταλαμβάνει ἡμᾶς, ὁσάκις βλέπομεν τὸν δύοντα ἥλιον διαπετανύοντα τὴν λαμπράν του πορφύραν ὑπὲρ τοὺς κλάδους τῶν δρυμῶν; Διατί διευθύνεται τὸ βῆμα μας μὲ ἀνέκφραστον χαρὰν πρὸς τὰς πεφυτευμένας μὲ χαρίεντα ἄνθη πρασιάς, καὶ εὐφραινόμεθα ἐνδομύχως εἰς τὴν τερπνὴν ποικιλότητα τῶν χρωμάτων αὐτῶν; Διατί πληροῦται ἡ καρδία ὑπὸ χαρᾶς, ὁσάκις μεταβαίνομεν ἀπὸ τὸ ποικίλον αὔγασμα τῶν κρίνων εἰς τὴν ἀργυροειδῆ λάμψιν τῶν ὑψηλῶν λειρίων, ἢ εἰς τὴν θαυμασίαν ἐρυθρότητα τῶν εὐόσμων ῥόδων, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι περικαλύπτονται ὑπὸ χλωροῦ ἐξαμίτου; Δὲν ἐζήτησεν ὁ μέγας ποιητὴς εἰς μάτην νὰ θέλγῃ τὰ ὄμματα διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν ἑξαισίων χρωμάτων, δι' ὧν ἐκάλλυνε τὰ μέγιστα καὶ ἐλάχιστα, ὡς τὸν κυανοῦν τοῦ Οὐρανοῦ θόλον μὲ τοὺς χρυσοὺς ἀστέρας καὶ τὴν πλανωμένην ψυχὴν μὲ τὰς κομψὰς πτέρυγας. Δὲν ἔκρυψεν αὐτὸς ματαίως εἰς τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων τὰς εὐωδίας, αἵτινες διαχύνονται εἰς τὸν ἀέρα. Δὲν ἔδωκε αὐτὸς ματαίως εἰς τὰ πτηνὰ τῶν δασῶν τερπνὰς μελῳδίας δι' ὧν χαιρετῶσι τὴν ἠὼ καὶ τὸ λυκαυγές! Ὁ Ποιητὴς ἐπροικισεν ἡμᾶς μὲ τὸ ἐξαίσιον τοῦτο τοῦ καλοῦ καὶ ὡραίου αἴσθημα! Χωρὶς τοῦ αἰσθήματος τούτου δὲν ἠθέλομεν γνωρίσει οὔτε αὐτὸν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ του ποιήματα. Χωρὶς τούτου εἰσέτι ἠθέλομεν ζῇ εἰς τὰς ἐρήμους, εἰς τὰ σκοτεινὰ τῆς γῆς σπήλαια, ἠθέλομεν μένει ἔτι περιβεβλημένοι εἰς τὰ δέρματα, καὶ οὐχὶ ὑψωμένοι εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ Αἰωνίου λατρείαν. Καθὼς ἡ ἀρετὴ εἶναι τοῦ ἀθανάτου πνεύματος ἡ κορωνίς, οὕτω καὶ τὸ κάλλος τῶν γηΐνων. Τὸ κάλλος εἶναι τὸ λαμπρύνον τὰ γήϊνα καὶ μεταβάλλον αὐτὰ εἰς πνευματικὴν φύσιν. Τὸ κάλλος εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ἠθικότητος ἡ λαμπρύνουσα τὴν θρησκείαν! Αὐτὸ ἠλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν χαμερπῆ κατάστασιν τῶν θηρίων καὶ τὸν ὕψωσεν εἰς τὸν ὕστατον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ βαθμὸν καὶ διέχυσε τὰ χαρίσματά του εἰς τὴν λαμπρὰν φύσιν. Δὲν εἶναι μεμπτὸς ὁ νεανίας, ὅστις ἀποφεύγει τὰ χαλεπὰ τῆς νεότητος ἀθύρματα, καὶ δι' ὑψηλοτέρας τινὸς κομψότητος ζητεῖ νὰ φαίνηται χαριέστερος, ὡς καὶ ἡ ἀκμάζουσα παρθένος, ἥτις ἐπιμελεῖται δι' ὡραιοτέρας τινὸς καὶ ἐκλεκτῆς στολῆς ἢ διὰ κομψοτέρου τινὸς τρόπου νὰ ὑψώσῃ τὸ φυσικὸν της κάλλος. Δὲν εἶναι ἄξιος καταφρονήσεως ὁ τεχνίτης, ὅστις διὰ τῆς ἐμπειρίας του ὡραΐζει τὴν κατοικίαν ἢ διὰ λαμπρᾶς του φωνῆς ζωογονεῖ τὰ αἰσθήματα· οὐδὲ ὁ ζωγράφος, ὅστις μιμεῖται τὴν λαμπρότητα τῶν φυσικῶν χρωμάτων, οὐδὲ ὁ γλύπτης ὅστις ἀπεικάζει ἐπιτηδείως τὰ εὐγενῆ τῆς φύσεως σχήματα· οὐδὲ ὁ ποιητὴς ὅστις ἀπεικονίζει μὲ τὰς ὡραίας τῆς γλώσσης εἰκόνας τὴν ζωηρότητα τῆς ψυχῆς, οὐδὲ ὁ πολυμήχανος ὑποκριτής, ὅστις παριστάνει ἀπατηλῶς εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὰ κάθη, τὰς μωρίας καὶ τὰς μεγαλοψυχίας τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τῆς παραγωγῆς τῶν ὡραίων τεχνῶν προάγεται καὶ ἡ θρησκεία αὐτὴ καὶ ἡ ἀληθὴς λατρεία τῶν θνητῶν πρὸς τὸ Αἰώνιον. Ποσάκις δὲν διεπέρασεν ἄραγε ἡμᾶς φρίκη τις ἐνδομύχου σεβασμοῦ ὁσάκις ἐθεωρῶμεν νεοῦ τινος τὸν οὐρανομήκη θόλον; Ποσάκις δὲν ὑψώθη ἀρά γε τὸ πνεῦμα μας εἰς δοξολογίαν τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, ὁσάκις ἐθεωρῶμεν ἅγιόν τι βῆμα τεχνηέντως κεκοσμημένον, ἢ χαρίεν τι ζωγράφημα ἢ ἀρχαῖόν τι εἰδώλλειον; Ποσάκις δὲν ἐπτερώθη ἄραγε ἡ προσευχή μας, ὁσάκις περιήχησεν ἡμῖν ἡ δύναμις τῶν εὐρώνων τόνων, δι' ὧν ἐφάνη ὅτι οἱ οὐρανοὶ καταβαίνουσι πρὸς ἡμᾶς; Δὲν ἐπληρώθησαν ἄραγε τὰ ὄμματά μας δακρύων εὐσεβοῦς συγκινήσεως, ὁσάκις ἠκούσαμεν τῶν ἤχων τῶν εὐσεβῶν ᾠδῶν; Ἰδού λοιπὸν, αὕτη ἦτο ἡ δύναμις τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἥτις διεπέρασε θαυμασίως τὴν ψυχήν μας! Αὗται αἱ ὡραῖαι τέχναι ὁμιλοῦσι πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἐξυψώνουσι αὐτὰ ὑπὲρ τὰ ὑλικά, ἐν' ᾧ τὰ ἄλλα ἀκαλλῆ ἔργα καθησυχάζουσι μόνον τὰς χαλεπὰς τοῦ βίου χρείας.

Ὁ ἀποβλέπων μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, εἰς ἐκεῖνον ἀποσβέννυται ὁ σπινθὴρ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς πτωχούς, εἰς τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἐξωτερικὸς κόσμος ὑπάρχει. Τὸ κάλλος τοῦ σχήματος θεωρούμενον μόνον ὡς ἄλλαλον τῆς ὡραίας ψυχῆς σημεῖον, εἶναι μαγικὸν καθ' ἑαυτό. Αὐτὸ κοσμοῦν κακοῦργον τινά, χάνει ὅλα τὰ θέλγητρά του καὶ μᾶς ἐμβάλλει εἰς φρίκην. Μὴ ἀποδεχόμεθα τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον ὡς ἀρχὴν τινα τῶν πράξεών μας, διότι οὕτω ἡ εὐσχημοσύνη μεταβάλλεται εἰς ἀλαζονικὸν κομπασμόν. Ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ πρέπει νὰ φανεροῦται διὰ τοιούτων πραγμάτων, ἅτινα ἐκφράζουσι τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς, ἢ προτρέπουσι τὸ φρόνημα εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ εὐγενεστέρου καὶ τελειοτέρου. Ὅθεν τὸ χαρίεν ἀπαιτεῖ τὴν καθαριότητα, ἥτις ἀνεπαισθήτως φαιδρύνει τὰ αἰσθήματά μας. Ἡ δὲ καθαριότης πάλιν ἀπαιτεῖ τὴν ἀφέλειαν, ἥτις εἶναι ἡ βάσις τοῦ ὡραίου. Ἡ τάξις εἶναι τοῦ κάλλους ἡ ψυχή, χωρὶς τὴν ἀφέλειαν ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀληθὴς τάξις. Τὸ κάλλος καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἡ μεγίστη ἀφέλεια· συνάφειά τις δηλαδὴ ὅλων τῶν μερῶν ἀποτελούντων ἓν ὅλον τοιουτοτρόπως. Ὥστε ἐὰν τὸ ἓν ἀφαιρεθῇ ἐξ αὐτῶν, νὰ συγχυσθοῦν ὅλα· ἡ ἀποφυγὴ πάσης ὑπερβολῆς, ἥτις δὲν ἀνήκει εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἡ συμφωνία τῶν ὅλων πρὸς τὸν κύριον σκοπὸν ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῆ ἀφέλειαν. Ἡ ὑψίστη ἀφέλεια εἶναι ἡ ὑψίστη ἀλήθεια, ἡ εἰλικρινεστάτη φύσις. Τὸ ἁπλοῦν εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ εὐγενοῦς. Διὰ τοῦτο τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσον ἔξοχα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ βασιλεύει ἡ θαυμασία ἁπλότης.

Α. Κοκ...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Παιδικὴ ἀνάμνησις)

Ὁ βοριὰς ἐμούγκριζε φριχτά· ἡ βροχὴ ἔπεφτε μὲ τ' ἀσκί· καὶ σὲ κάθε λάμψι τῆς ἀστραπῆς ἔβλεπες τὴν ἀνεμοδαρμένη θάλασσα ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ, καὶ νὰ στολίζῃ μὲ ἀφροὺς τὲς σκοτεινιασμένες ἀκρογιαλές. Φοβερὴ νυχτιά! Ξημέρωνε τῶν Χριστουγέννων· ἤτανε μεσάνυκτα. Ὅλοι μέσ' 'ς τὸ σπίτι μου εἶχαν κοιμηθῆ βαθειά, κ' ἐγὼ μοναχὸς ἄϋπνος 'ς τὴν ἄχαρι κάμαρά μου, φοβισμένος ἀπ' τὸ φοβερὸ μουγκριτὸ τοῦ βοριᾶ κι' ἀπ' τὴ βοὴ τῆς θάλασσας, μὲ μάτια θαμπωμένα ἀπ' τὲς ἀχτίνες τῆς ἀστραπῆς, ποῦ μπαίνανε ἀπ' τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθυριοῦ μου, κουκουλωμένος μέσα σ' ἕνα παλιοφόρεμα, καθόμουνα 'μπροστὰ 'ς τὸ γιωμᾶτο ἀπὸ βιβλία τοῦ σχολειοῦ τραπέζι μου, καὶ διάβαζα ἀδιάκοπα ἕνα μικρό, ἕνα ὤμορφο παραμυθάκι.... Πῶς τ' ἀγαποῦσα τὸ μικρό μου ἐκεῖνο τραπεζάκι, τὸ σκεπασμένο ἀπὸ χίλια βιβλία, καὶ μάλιστα τὲς γιορτὲς ποῦ καθόμουνα καὶ διάβαζα βιβλία ξένα τοῦ σχολειοῦ. Μὲ τί χαρές, καὶ μὲ τί τρεχάλες, ἐπῆγα 'ς τὸ σπίτι μου, ἅμα ὁ ἀσπρομάλλης ἐκεῖνος δάσκαλός μας μᾶς εἶπε νἄρθουμε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες· τὸν θυμᾶμαι! σὰν νὰ τὸν βλέπω 'μπροστά μου! μὲ τὰ χιονάτα μαλλιά του, μὲ τὴ βέργα πάντα 'ς τὸ χέρι, μὲ τὸ σταχτερό του σάλι, μὲ τὴν ἀσημένια ταμπακέρα του, καὶ μὲ τὴ σοβαρή του ὄψι. Ἄχ, μικρό μου ὤμορφο σκολειό! ἄχ, μικρά μου χρόνια!... Τώρα δὲν 'μπορῶ νὰ θυμηθῶ τί παραμύθι διάβαζα, θυμᾶμαι μοναχὰ πῶς ἕνα μικρὸ μαθητοῦδι ἀγαποῦσε μιὰ μικρή, μιὰ ὤμορφη γειτονοποῦλα του. Τότε κ' ἐγὼ θυμήθηκα τὴν Ἐλενίτσα μου, τὴν ὤμορφη, τὴ ροδοκόκκινη ἐκείνη μικροῦλα, ποῦ μοῦχε μαγέψῃ τὴ μικρή μου καρδιά. Δὲν 'μποροῦσα τότε πλειὰ νὰ διαβάσω· ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι, νὰ ρεμβάζω, ὅσω ποῦρθε ὁ γλυκὺς ὕπνος καὶ μοῦκλισε τὰ μάτια μὲ τὲς μαῦρες καὶ μαλακές του φτεροῦγες. ..... Κοιμόμουνα κι' ὁ βοριὰς μὲ 'νανούριζε μὲ τὸ μουγκριτό του, καὶ ἡ θάλασσα μὲ τὴ βοή της· καὶ τὸ μικρό μου γατάκι ροχάλιζε κοντά μου κοιμισμένο. Ἅμα ὁ γλυκὸς ἐκεῖνος ὕπνος πέταξε ἀπ' τὰ θολά μου μάτια, ἤτανε γλυκοχάραμα· ἡ βροχὴ ἔπεφτε σιγαλὴ σιγαλή, ὁ βοριὰς ἐφύσαγε δυνατά, καὶ μοῦφερνε 'ς τ' αὐτιά μου μαζὺ μὲ τὴ βοὴ καὶ τὸ «Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες...» ποῦ τὰ παιδιὰ τὸ τραγουδοῦσανε χαρωπὰ σὲ κάθε σπίτι τῆς γειτονιᾶς, καὶ μοῦ γέμιζε ἀπὸ χαρὰ τὴ μικρή μου καρδιά. Ἄχ! πῶς ἤθελα κ' ἐγώ, νὰ κρατοῦσα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φαναράκι, καὶ νὰ γυρίζω στὲς γειτονιὲς τραγουδοῦντας τὴ φτωχικὴ γέννησι τοῦ ἀγαπητοῦ μας Χριστοῦ!

Τί χλωμιασμένη μέρα ἤτανε ἐκείνη ἡ παραμονή!! Τὸν ἥλιο τὸν εἶχαν σκεπάσῃ μαῦρα καὶ πυκνὰ σύγνεφα, κι' ὁ βοριὰς ἔδερνε μὲ τὴ βοή του τὴ θάλασσα καὶ τὴ στεριά· ἀλλὰ κάπου κάπου 'ξέφευγε μέσ' ἀπὸ τὰ μαῦρα σύγνεφα καμμιὰ χρυσὴ ἀχτῖνα, καὶ περνοῦσε ἀπ' τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθυριοῦ μου καὶ 'φώτιζε τὴ σκοτεινὴ κάμαρά μου, καὶ τὸ χλωμό μου πρόσωπο. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουνα λυπημένος καὶ χλωμιασμένος· ἀλλὰ ἀμέσως ἡ λύπη 'κείνη μετατράπηκε σὲ μεγάλη χαρά, ἅμα εἶδα τὸ μικρό μας ψυχογυιό, τὸν ἔξυπνο Γιαννάκο νὰ μοῦ φέρνῃ κρυφὰ κρυφά, μέσα 'ς τὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ γραμματάκι· ἄχ! πῶς τὸ θυμᾶμαι! ἄχ, πῶς μοῦ 'φώτισε τὴ χλωμή μου ὄψι! σὰν ἥλιου χρυσὴ ἀχτῖνα ποῦ ξεφεύγει ἀπὸ συγνεφιασμένο οὐρανό, καὶ φωτίζει καὶ χρυσώνει τὴ χλωμιασμένη φύσι. Ἐκεῖνο τὸ γραμματάκι μοῦ τῶστελνε ἡ μικροῦλα ἐκείνη, ἡ γαλανομμάτα Ἐλενίτσα, καὶ μοῦγραφε νὰ πάω ποῦ μὲ περιμένει τὴν νύκτα 'ς τὴν ἐκκλησιά. Τότε ἡ μικρή μου καρδιὰ ἤθελε νὰ πετάξῃ χαρούμενη ἀπ' τὰ μικρά μου στήθια· πῶς τὸ θυμοῦμαι! πῶς θυμοῦμαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὲς ἀτέλειωτες ἐκεῖνες ὧρες, ποῦ ποτὲ δὲν ἤθελαν νὰ περάσουν, ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ νυχτώσῃ καὶ καθόμουνα 'μπροστὰ 'ς τὸ παραθύρι μου λυπημένος, καὶ κύτταζα τὴ 'ξαγριωμένη θάλασσα, καὶ τὸ σκοτεινὸ θόλο τ' οὐρανοῦ, καὶ κάπου κάπου μοῦ ξεύφεγε κένα δάκρυο διάφωνο καὶ κολοῦσε 'ς τὸ λυπημένο μάγουλό μου· ἐπερίμενα νὰ νυχτώσῃ· ἄχ ποτὲ δὲ θὰ νυχτώσῃ! σκεπτόμουνα· καὶ πάλι διάβαζα, καὶ ξαναδιάβαζα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο καὶ ὠμορφογραμμένο χαρτάκι. Νύχτωσε! καὶ πάλιν ὁ ὕπνος μοῦκλεισε τὰ δακρυσμένα μου μάτια.

* * *

Ἤτανε μεσάνυχτα, ἅμα μὲ ξυπνήσανε ἡ καμπάνες μὲ τές μεγαλες φωνές των, ποῦ προσκαλούσανε τοὺς χριστιανοὺς στὲς ἐκκλησὲς γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴ χαρμόσυνη ψαλμῳδία τῆς μεγάλης γιορτῆς· ἡ βροχὴ δὲν ἔπαψε, οὔτε ὁ βοριάς, οὔτε τ' ἀστραπόβροντο· νυχτιὰ σοβαρή, 'σὰν τὴ γιορτὴ ποῦ ξημέρωνε. Σηκώθηκα γρήγορα γρήγορα ἀπ' τὸ ζεστό μου κρεββάτι κ' ἐφόρεσα τὰ γιορτινά μου ροῦχα· τί χαρές, τί γλυκὲς ἐνθύμησες, τί παιδικὲς χαρές! Ἄχ! πῶς φεύγουν τὰ χαριτωμένα παιδικὰ χρόνια! καὶ τώρα καμμιὰ φορὰ τὰ θυμοῦμαι, καὶ μοῦ φεύγει βαθὺς στεναγμὸς συντροφιασμένος μὲ κανένα δάκρυ θερμό, βγαλμένο μέσ' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια. Ἔτσι σιγουρισμένος καὶ τυλιγμένος ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, καὶ ἐπῆγα 'ς τὴν ἐκκλησιά· ἡ ὤμορφη Ἐλενίτσα ἤτανε 'κεῖ καὶ μὲ περίμενε . . . . . .

. . Ἄχ! τί κρῖμα, τί κατάρα, τί δυστυχιὰ μεγάλη! παύει ἐδῶ τὸ θυμητικό μου· νὰ μὴ θυμοῦμαι τὰ γλυκά της λόγια! μοῦ φύγανε κι' αὐτά, μαζὺ μὲ τὰ γοργόφτερα παιδικά μου χρόνια· θυμοῦμαι μοναχὰ πῶς μοῦδωκε γιὰ χριστουγεννιάτικη ἐνθύμησι, δυὸ ἀγνά, δυὸ δροσερὰ φιλάκια, μὲ τὰ τριανταφυλλένια χειλάκια της. Καὶ τὰ φύλαξα μέσ' 'ς τὴ μικρὴ μου καρδιά, κλεισμένα μὲ τὰ χρυσὰ κλειδιὰ τῆς ἀγνῆς ἐκείνης ἀγάπης.

Μεσολόγγιον. **Στ. Μπράνεας.**

Η ΠΑΝΩΛΗΣ

Τῆς πρώτης μου ζωῆς ἡ πρώτη μου ἀχτίδα
ἀλλοίμονον ἐχάθη
εἰς ἐρημίας βάθη,
εἰς ἔρωτα σκληρὸν χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα.

—

Ἤμην δειλὸς καὶ ἄκακος, σὰν τὸ μικρὸ ἀρνάκι,
δὲν ἤξευρα ἀκόμα
ὅτι τὸ μάτι ἢ τὸ στόμα
μέσα στὴν τόση γλύκα σκορπίζουν καὶ φαρμάκι.

—

Συνήντησα τὸ βλέμμα της τὸ πρῶτον μὲ χαρὰν
τὸ δεύτερον ἐπίσης
ἄχ! βλέμμα τῆς μαγίσσης
τὴν ἀνάμνησίν σου σώζω ἀκόμη θλιβερά.

—

Πόσον ὑπέφερα..... πόσον ἐτυραννήθην
ἐπίστευσα 'ς ἐκείνην,
ὡς ἀσθενὴς εἰς κλίνην,
ἐπίστευσα τὸν ἰατρὸν παρ' οὗ καὶ ἐκτυπήθην.

—

Ἡμέρα ἦλθε θλιβερά, φεῦ! λύπη καὶ πάλιν·
τὸν ἰατρόν μου προσκαλεῖ
ἀσθενὴς ὅστις πολὺ
ἐφαίνετο νὰ πάσχῃ εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλην.

—

Ὡς ἰατρὸς καθήκοντος ἐκείνη τρέχει
κι' εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν
ν' ἀφίσῃ ἐρημίαν.....
τὸ ἠύρα! ἔχει πᾶν, ὅ,τ' ἡ πανώλης ἔχει.

—

Παρηγοροῦμαι μόνον
ὅτι τὸν ἴδικόν μου πόνον
τὸν παθαίνουν σχεδὸν ὅλοι!
Ἀ! κατάρατη πανώλη! **Μηχρόν.**

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματος καὶ τῶν γενεθλέων τοῦ
ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
προσφιλεστάτου καὶ πολυτίμου φίλου.

—

Μὲ τῆς χαρᾶς χαμόγελο, μὲ τὴ φαιδρή μου λύρα,
Ἕνα τραγοῦδι ἁρμονικὸ θὰ ψάλλω στὴ γιορτή σου.
Μὰ ὅ,τι κι' ἂν 'πῶ εἶναι μικρό, κι' ὅσα λουλούδια 'πῆρα
Τὴν νειότη σου νὰ στέψουνε καὶ τὴ γλυκειὰ μορφή σου,
ὅλα γελοῦν μαζύ σου.

—

Νὰ σκάψω μόνο ἤθελα τὸ ἑλληνικὸ τὸ χῶμα,
Κι' ἀπὸ τὴ δάφνη ποῦ ἐκεῖ ἡ μοῖρα ἔχει κρυμμένη,
Στεφάνι νὰ σοῦ ἔπλεκα, νὰ σοῦδινα στὸ στόμα,
Γιὰ νὰ φιλοῦσες λείψανα, κληρονομιὰ θαμμένη
....'κεῖ ποῦ ἡ καρδιά σου μένει,

—

Ναί! τέτοιο δῶρο σ' ἄξιζε, ἀπὸ τὴ γῆ βγαλμένο,
Ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της βαθειά, ποῦ αἰώνια κοιμᾶται
Τὸ γένος τὸ τρισένδοξο, τὸ δακρυομυρωμένο
Ἐκεῖ ποῦ ἡ φαντασία σου κάθε στιγμὴ πλανᾶται,
καὶ τὰ παληὰ θυμᾶται.

—

Αὐτὸς ὁ κόσμος ποῦ δὲν ζῇ εἶναι ζωὴ σὲ σένα,
Ζωὴ ποῦ τὴν εἰκόνα της μαζύ σου θὲ νὰ θάψῃ
Στὰ κόκκαλα ποῦ ἔρημα κοιμῶνται σκορπισμένα,
Καὶ στὴ γιορτή σου ἡ θερμὴ καρδιά σου θὰ ἀνάψῃ
λιβάνι 'κεῖ νὰ κάψῃ!

—

Μυρτιά, πεῦκο, καὶ ἔλατο, καὶ δάφνη ραντισμένη
Ἀπ' τὴν δροσιά, καὶ τοῦ ἡλίου θρεμμένη τὴν ἀκτῖνα,
Εἰς τὴ μορφή σου τὰ πετῶ τὴν πολυαγαπημένη,
Καὶ ἀπ' τὸ χῶμα τὰ ξηρὰ τὰ φύλλα καὶ ἐκεῖνα
σοῦ ρίχνω μὲ τὰ κρῖνα

—

Σὰν σήμερα γεννήθηκες καὶ σήμερα γιορτάζῃς;
Μὰ μήπως πάντα ἑορτὴ δὲν εἶναι στὴ καρδιά σου;
Καὶ κάθε μέρα μόνος σου π' Ἀκρόπολιν θαυμάζῃς,
Δὲν ἑορτάζῃς τότε 'κεῖ καὶ τὰ γενέθλιά σου,
μπροστὰ εἰς τὴ θεά σου;

Δεκέμβριος

Κ. Φ. Παρά...

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ
Η
Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἀποτελεῖ τὴν σειρὰν τῶν ἔργων τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἅτινα, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ τερπνοῦ μεταδίδουσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας πλείστας ὠφελίμους γνώσεις, ἤτοι ἱστορίαν, γεωγραφίαν, γεωλογίαν, τέχνας, ἐπιστήμας, κτλ. ἃς ὑπὸ τὴν ἄχαρι, μονότονον γνησίαν καὶ κοπιώδη αὐτῶν μορφήν, ἀποσκορακίζει ἡ σύγχρονος πρόοδος τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος.

Ὁπόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δὲν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τῶν ἔργων τούτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ ἐμάνθανον! Διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν σοφῶν ἔργων του, τῶν μυθιστορημάτων του, ὡς τινες τὰ ἀποκαλοῦσι, καὶ ἅτινα ἀπλήστως ἔτι ἀναγινώσκονται ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ὁπόσον δὲν ἀνεπτύχθη τὸ πνεῦμα τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος! Ἡ Γαλλικὴ φιλολογία τὸ ὁμολογεῖ.

Τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου!

Τοῦτο κατανοήσας καλῶς ὁ πολὺς Ἰούλιος Βέρν συνανέμιξε τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, ἤτοι τὴν μυθιστορίαν μετὰ τῶν ἀπαραιτήτως ὠφελίμων γνώσεων τῆς γεωγραφίας, τῆς φυσικῆς ἱστορίας, τῆς ἀστρονομίας, τῆς χημείας κτλ. καὶ ἀπετέλεσε τὸ οἰκοδόμημά του, τὸ μουσεῖον του.

Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἔχει ὡς εἰκὸς ἐντελῶς μυθιστορικὴν ὑπόθεσιν, ἓν ἁπλοῦν εἰδύλλιον, φαντασίαν· ἤτοι ὑποτίθησι κόρην πλουσίαν, ἀγαπωμένην ὑπὸ γάλλου εὐγενοῦς μηχανικοῦ, μεταβάντος εἰς τὰς ἀδαμαντοφόρους γαίας τῆς Μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἐπιστημονικὰς μελέτας, καὶ κατορθοῦντος ν' ἀνταγαπηθῇ· μετὰ πολλὰς δὲ ῥωμαντικὰς καὶ οὐσιαστικὰς περιπετείας νὰ τὴν λάβῃ ὡς σύζυγον. Τοῦτο καὶ μόνον εἶναι ἡ ὑπόθεσις ὅλη, ἀλλ' ὁ σκοπὸς μέγιστος! ἡ ἀπόκτησις γνώσεων ποικίλων καὶ ὠφελιμοτάτων!

Καὶ ὄντως, ἐν τῇ ἀνελίξει τῆς ἁπλῆς ταύτης εἰδυλλιακῆς ὑποθέσεως, ἣν μετὰ στοργῆς ἀκολουθεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἵνα ἴδῃ τὰς ποικίλας καὶ τερπνὰς φάσεις αὐτῆς καὶ τὸ ἀποβησόμενον, τί δὲν μανθάνει; Διδάσκεται τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, ἐν ἁπάσαις αὐτῆς ταῖς ἀναγκαίαις λεπτομερείαις, μανθάνει τὴν καταγωγὴν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ποικίλων αὐτῆς κατοίκων, αὐτοχθόνων καὶ μή, διδάσκεται τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐξέλιξιν τῶν ἀδαμάντων ἐν ταῖς ἀδαμαντοφόραις κοίταις των, τὴν φυσικὴν καὶ τεχνητὴν κατασκευὴν αὐτῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ὁ ἥρως τοῦ δράματος Κυπριανὸς Μερέ, θέλων ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν διὰ νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν κόρην τοῦ ζαπλούτου γαιοκτήμονος Τζὼν Οὐάτκινς, ὅστις ἀρνεῖται αὐτῷ ταύτην, ἕνεκα τῆς πενίας τοῦ γάλλου μηχανικοῦ, προσπαθεῖ διὰ πάντων τῶν ἐπιστημονικῶν μέσων καὶ τοῦ ζήλου ὡς φυσιοδίφου, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κατασκευὴν τεχνητῶν ἀδαμάντων, ἥτις μετὰ ἀπατηλὴν τινα περίπτωσιν ἀποτυγχάνει. Τί δ' ἀποδεικνύεται καὶ μανθάνει ἐκ τούτου ὁ ἀναγνώστης; Μανθάνει τὰς ἐπὶ τῆς τεχνητῆς κατασκευῆς τοῦ ἀδάμαντος προόδους τῆς βιομηχανίας καὶ τί μέχρι σήμερον ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἀναντιρρήτως δὲν δύναταί τις ἢ νὰ θαυμάσῃ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προτιθεμένου σκοποῦ τοῦ ἐργάτου τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου, τοῦ Ἰουλίου Βέρν, καὶ συστήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ παντὶ φιλομούσῳ, ἀποσκορακίζοντι τὸ ἄσκοπον ἄχαρι καὶ ἀνωφελὲς τῶν ἀκάρπων ἐκείνων ἀναγνωσμάτων, ἅτινα χρόνον καταναλίσκουσι καὶ διαστρεβλοῦσιν ἐνίοτε τὰ φρονήματα καὶ αὐτὴν τὴν διάνοιαν τοῦ νεαροῦ ἀναγνώστου.

Φ. Π.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΑΓΓΛΟΥ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΝΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

—

Καταβαίνων πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς Πειραιᾶ, συνεταξείδευον μὲ δύο κυρίους ἐν τῷ αὐτῷ διαμερίσματι ἑνὸς βαγονίου, οἵτινες ἦσαν κατὰ τὰ φαινόμενα ξένοι, μὴ ἐλθόντες ἄλλοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Συνδιελέγοντο δὲ γαλλιστί, ὁ εἷς μάλιστα, ὁ πρεσβύτερος, μὲ προφορὰν ἀγγλικήν, περὶ τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἀποκομισθεισῶν ἐντυπώσεων ἀμφοτέρων, αἵτινες καθ' ἃ ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ, διέφερον οὐσιωδῶς. Καὶ ἐνῷ ὁ εἷς τούτων, ἄγγλος, ὃν συμειῶ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Α, τονίζων τὴν γαλλικὴν ἐφαίνετο ἀποδοκιμάζων τοὺς τρόπους τῆς Ἀθηναϊκῆς νεολαίας, ὁ ἕτερος νεώτερος καὶ γνήσιος γάλλος, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐφάνη θερμὸς συνήγορος αὐτῆς. Τὸν τελευταῖον τοῦτον σημειῶ διὰ τοῦ γράμματος Β.

Ἰδοὺ τὸ νοηθὲν παρ' ἐμοῦ ἀπόσπασμα τοῦ ὅλου διαλόγου.

Α.—Παραδέχομαι καὶ ἐγώ, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν δεσποινίδων τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἀξιοθαύμαστοι τόσον ἐκ τῆς καλλονῆς αὐτῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς των.

Β.—Συμφωνῶ εἰς τοῦτο, ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀλλὰ δὲν δικαιοῦσθε νὰ ἔχητε γνώμην τόσον διαφορετικὴν περὶ τῶν νέων τῶν καλῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Α.—Φαίνεται, φίλε μου, ὅτι ἐπεστήσατε τὴν προσοχήν σας μᾶλλον εἰς τὸ ὡραῖον φῦλον ἢ εἰς τὸ ὑμέτερον.

Β.—Σᾶς ἐννοῶ, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι λανθάνεσθε. Σᾶς εἶπον προηγουμένως, ὅτι εἶμαι οἰκογενειάρχης, καὶ ὅτι εἶχον μάλιστα τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀπωλέσω ἐσχάτως προσφιλῆ κόρην.

Α.—Ζητῶ συγγνώμην, καὶ ἀπέχω περαιτέρω πάσης τοιαύτης ὁμιλίας, οὐχ ἧττον δὲν δύναμαι νὰ μὴν ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην μου καὶ ἐξηγοῦμαι:

Προχθὲς εὑρισκόμενος ἔν τινι Tramway τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔνθα μεταξὺ ἄλλων ὑπῆρχον καὶ δύω δεσποινίδες, κύριός τις κομψῶς ἐνδεδυμένος εἰσῆλθε μὲ τὸ cigarette εἰς τὸ στόμα, οὐδόλως κωλυθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας τῶν κυριῶν νὰ ἐξακολουθῇ νὰ καπνίζῃ, ἄν καὶ ἄνωθεν τοῦ θυριδίου τοῦ βαγόνιου ἀνεγίγνωσκέ τις τὰς λέξεις «τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται!!»

Νομίζω, καὶ πιστεύω νὰ συμφωνῆτε μετ' ἐμοῦ, ὅτι τοῦτο δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ gentleman-like. Φρονῶ δ' ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου δὲν ἐκδηλοῦνται διὰ τῶν *φωκόλ*, τῶν *μανικετίων*, τῶν στιλβόντων κομβίων, τῶν χειροκτίων καὶ τῶν τοιούτων.

Μοὶ φαίνεται δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Α, ὅτι, οὐκ ὀλίγοι τῶν νέων Ἑλλήνων μιμοῦνται θαυμασίως τὸν συρμὸν τῆς Ἑσπερίας ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν παράστασιν ἐν γένει, ἀλλ' ἔδει νὰ συμμορφῶνται συγχρόνως καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἔθιμα τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Σᾶς ἐρωτῶ, ἐπιτρέπεται εἰς ἄνθρωπον καλῆς ἀνατροφῆς καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένον, νὰ καπνίζῃ, νὰ συρίζῃ, νὰ ᾄδῃ, νὰ φωνασκῇ, ἢ νὰ μασσᾷ ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς ἢ ταῖς πλατείαις;

Β.—Δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψει, σεβαστέ μοι Κύριε, ὅτι τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα μετεβλήθησαν παντοῦ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, καὶ ἰδίως ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, ἐνῷ ἔμειναν ὁποσοῦν στάσιμα ἐν ταῖς νησιωτικαῖς χώραις, ὡς ἐν παραδείγματι, ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰσλανδίᾳ, Σικελίᾳ, Κορσικῇ κλ.

Α.—Ἀκούσατε, φίλτατέ μοι Κύριε, ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι ὑπόθεσις τοῦ εὐμεταβλήτου συρμοῦ, καὶ δὲν συνίσταται εἰς τὸ πιθηκίζειν, ἀλλ' εἰς τὸ μεγαλοφρονεῖν. Καὶ ὁ ὑμέτερος διάσημος Duclos λέγει, «La fierté du cœur est l'attribut des honnêtes gens, la fierté des manières est celui des sots!» Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου, ἀγαπητὲ Κύριε, καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι θὰ τὴν ἀλλάξω ποτέ.

Ἕνεκα τοῦ συριγμοῦ τῆς ἀτμομηχανῆς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Α.

Εἴχομεν φθάσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς.

Β. Ὀρνσταῖν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

Δὲν εἶνε δῶρον πεζὸ καλὸ καὶ πεζὸ χαριτωμένο,
ἀπὸ τ' ἀγνὰ τραγούδια.
Αὐτὰ 'χουν τόση δύναμι, ποῦ καὶ τὸ πεπρωμένο
Μπροστά τους σκύφτει ντροπαλὸ καὶ σκορπᾶ λουλούδια.

—

Τέτοια καὶ 'γὼ σοῦ μάζευα ὀλίγα καὶ σοῦ στέλλω
εἰς τὴν γλυκειά σου Ἀθήνα.
Εἶνε φτωχά, ἐμπρός 'ς αὐτὰ νὰ σκύφτουνε δὲν θέλω,
Δὲν πρέπει νὰ 'μοιάζουνε μὲ τὰ τραγούδια 'κεῖνα.

—

Θέλω μονάχα μὲ χαρὰ ἡ 'μέρα ν' ἀνατείλῃ,
ἐκεῖν' ἡ χρυσὴ 'μέρα...
Καὶ τότε τὰ τραγούδια μου ποῦ ἡ Μοῦσα θὰ μᾶς στείλῃ,
Θὲ ν' ἁγιασθοῦν ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸν Πλάστη καὶ πατέρα.

Σύρος

Γ. Α. Πολίτης.

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον 12 ὧραι μακρὰν τῆς Τραπεζοῦντος κεῖνται 9 κῶμαι ἐκ 15,000 κατοίκων, καυχωμένων ὅτι εἰσὶν ἀπόγονοι τῶν μυρίων τοῦ Ξενοφῶντος ὅστις παρέλειψεν ἕως νὰ ἀναγράψῃ, ὅτι τινὲς τῶν περιωνύμων ἐκείνων μαχητῶν ἐκ τῆς μακρᾶς ἀνὰ τὴν Ἀσίαν πορείας, ἐγκατέστησαν ἐνταῦθα ἀποχωρισθέντες τῶν συντρόφων. Κατὰ τὸν ἀρχαιολόγον, ὅστις ταῦτα ἀνακαινοῖ, καυχῶνται οὗτοι ἐπὶ τῇ καταγωγῇ ταύτῃ ἀναγομένῃ εἰς τὴν ἐποχὴν Ἀρταξέρξου τοῦ μνήμονος, περιφρονοῦσι δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας.

—

Ἐν Βαλτιμόρῃ ἐξετέθησαν πέντε λέοντες εἰς κοινὴν θέαν ὅτε εἷς τούτων ἠσθένησε· ὁ συνταγματάρχης Μπούν, ὁ ἰδιο-

κτήτης καὶ γυμναστής των, ἐκάλεσε κτηνίατρον ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμώσῃ τὴν ἠλεκτροθεραπευτικήν. Ὁ λέων ἐξήχθη τὴν ἑπομένην τοῦ κλωβοῦ του ὑπὸ τοῦ Μπούν, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τὸ οὖς, καὶ ἀμέσως ἐδέθη ἀσφαλῶς διὰ σχοινίων. Ἡ ἐπαφὴ τοῦ γαλβανικοῦ ρεύματος ἦτον ἐκτάκτου δυνάμεως· ἡ αἴσθησις ἦτο νέα διὰ τὸ ζῶον, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἔμενεν ἥσυχον, ἀλλ' ὅτε τὸ ρεῦμα ἐγένετο ἰσχυρότερον ἐστρέφετο δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ· ὅτε δὲ ὅλη ἡ δύναμις τῆς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ, ἀφῆκε τρόμερὸν βρυχηθμὸν καὶ ἀνωρθώθη ρίπτων τρομερὰ βλέμματα. Τέσσαρες ἄλλοι λέοντες ἐξηγέρθησαν ὑπὸ τοῦ βρυχηθμοῦ καὶ ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ τρομακτικοὶ οὗτοι ἀντήχουν. Ἡ ἠλεκτρικὴ τότε συστοιχία ἀφῃρέθη καὶ πάντα τὰ ζῶα καθησύχασαν.

Ὅλα τὰ μέταλλα σχεδόν, εὑρέθησαν ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ τὰ ἀμέταλλα δὲ αὐτὰ θὰ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ ἡμέραν τινα· ὅταν δὲ οὕτως ἀποψυχθῇ ὡς ἡ γῆ, ἡ χημικὴ σύνθεσίς του οὐσιωδῶς θὰ ὁμοιάζῃ τὴν ἰδικήν μας. Νῦν ὁ ἥλιος εἶναι τόσῳ θερμὸς ὥστε ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἀτμοσφαῖρα, ἀντὶ νὰ σύγκηται ἐκ χλιαροῦ ὀξυγόνου καὶ νιτρογόνου καὶ ἀτμοῦ ὑδατώδους, ὡς ἐνταῦθα, σύγκειται πρωτίστως ἐκ στίλβοντος ὑδρογενοῦς ἀερίου καὶ σιδηρώδους ἀτμοῦ. Ὁ σίδηρος δὲν εἶναι στερεὸς οὔτε ἀναλελυμένος, ἀλλ' ὑφίσταται ὡς σιδηρώδης ἀτμὸς εἰς ἀπόστασιν 200,000 μιλίων ὑπεράνω τῆς ἀκτινοβόλου σφαίρας, ἣν βλέπομεν τὸν ἥλιον. Τοῦτο δύναται ἴσως νὰ ληφθῇ ὡς ὀρθὴ ἔνδειξις, ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι θερμὸν σῶμα, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὅταν πλησιάζῃ τις, αἰσθάνεται τὴν θερμότητα αὐξανομένην.

Ἡ πηγὴ τῆς θερμοκρασίας ταύτης ἅμα στειρεύσῃ, ἡ μάζα ἄρχεται ἀποψυχουμένη. Τοιοῦτόν τι σῶμα εἶναι ὁ ἥλιος. Ἡ ἀπόψυξις προχωρεῖ μέχρις ὅτου σχηματισθῇ στερεὸν σῶμα, ὡς ἡ γῆ, μεθ' ἧς κατὰ τὴν χημικὴν σύνθεσιν εἶναι παραπλησία.

Οὕτω δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τῶν ἀστέρων τὰ χρώματα. Ἕκαστος βαθμὸς θερμότητος ἐν ἑκάστῳ ἀστέρι ἔχει καὶ ἴδιον χρῶμα, ὅπερ ἐνίοτε παράγεται εἰς δύο διαφόρους βαθμοὺς θερμότητος, πλήν, λευκότατοι ἀστέρες εὑρίσκονται εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν τῆς θερμότητος, κίτρινοι δὲ εἶναι χλιαρώτεροι, ἐρυθροὶ δὲ αἱματόχροοι τείνωσι νὰ γείνωσιν ἀόρατοι διελθόντες ὅλας τὰς μεταβολάς των.

Η. Ρεμβόλγας.

ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

100 ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τῶν λαχείων τῆς Φύσεως γενήσεται κατὰ τὰ εἰωθότα ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν τὴν 1ην προσεχοῦς Ἰανουαρίου 1893, ὥραν 2αν μ. μ. ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς. Ὡς προανηγγείλαμεν δέ, θὰ κληρωθῶσιν 100 ἀριθμοί, οἵτινες θὰ κερδήσωσι τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 21 φύλλῳ τῆς «Φύσεως» δημοσιευθέντα ποικίλα ἀντικείμενα. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν ἐκκυβευθησομένων ἀριθμῶν θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς ἐν τῇ «Φύσει».

Ὅσοι τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν καθυστεροῦσιν ἔτι τὴν συνδρομήν των τοῦ ἤδη τρέχοντος ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι ταύτην πρὸ της 1ης Ἰανουαρίου ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τῶν κληρώσεων, καθότι μόνον οἱ ἀποτείοντες ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των καὶ κάτοχοι τῶν σχετικῶν ἀποδείξεων λαμβάνουσι μέρος εἰς ταύτας, συνωδὰ τῷ προγράμματι ἡμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΗΡΩΝΔΟΥ ΜΙΜΙΑΜΒΟΙ

(ἐκ τοῦ παπύρου τοῦ βρεττανικοῦ μουσείου)

Δ'.

ΑΣΚΛΗΠΙΩ: ΑΝΑΤΙΘΕΙΣΑΙ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΖΟΥΣΑΙ

Χαίροις ἄναξ Παίηον, ὃς μέδεις Τρίκκης
καὶ Κῶν γλυκεῖαν κηπίδαυρον ᾤκηκας
σὺν καὶ Κορωνὶς ἡ σ' ἔτικτε χώπόλλων
χαίροιεν, ἧς τε χειρὶ δεξιῇ ψαύεις
ὑγίατε χὧνπερ οἶδε τίμιοι βωμοὶ
Πανακῆ τε κηπιώ τε κιησὼ χαίροι,
χοι' Λεωμέδοντος οἰκίην τε καὶ τείχη
πέρσαντες, ἰητῆρες ἀγρίων νούσων,
Ποδαλείριός τε καὶ Μαχάων χαιρόντων
Χὥσοι θεοὶ σὴν ἐστιὴν κατοικεῦσιν
καὶ θεαί, πάτερ Παίηον, ἵλεω δεῦτε!
Τὠλέκτορος τοῦδ' ὄντιν' οἰκίης τοίχων
κήρυκα θύω τ' ἀπίδορπα δέξαισθε.
Οὐ γάρ τι πολλὴν οὐδ' ἕτοιμον ἀντλεῦμεν·
ἐπεὶ τάχ' ἂν βοῦν ἡ νενημένην χοῖρον
πολλὴ φορίνη, κοὐκ ἀλέκτορ', ἴητρα
νούσων ἐποιεύμεσθα τὰς ἀπέψησας
ἐπ' ἠπίας σου χεῖρας ᾧδ', ἄναξ, τείνας.
Ἐκ δεξιῆς τὸν πίνακα, Κοκκάλη, στῆσον
τῆς Ὑγιίης, μᾶ, μᾶ· καλῶν φίλη Κυννοῖ,
ἀγαλμάτων! Τίς ἦρα τὴν λίθον ταύτην
τέκνων ἐποίει καί τις ἐστὶν ὁ στήσας;

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν λογογράφων μολονότι εἶναι ἀπειράριθμος, ἐν τούτοις ὁλοὲν αὐξάνεται καὶ πάντοτε θὰ βαίνῃ αὐξανόμενος, διότι εἶναι τὸ μόνον ἐπάγγελμα πρὸς τῇ τέχνῃ τοῖς διοικεῖν, ὅπερ πᾶς τις τολμᾷ μετὰ θάρρους νὰ ἐπαγγέλλεται καὶ ἄνευ μαθήσεως. Alphonse Karr.

—

Ἡ ὡραιότης ἕλκει, τὸ πνεῦμα τέρπει, καὶ ἡ καρδία συγκρατεῖ.

Comtesse Diane.

—

Προτιμώτερον εἶναι νὰ μελετήσῃ τις ἄνθρωπόν τινα, ἢ δέκα βιβλία.

Sainte Beuve.

—

Ἐὰν γυνή τις δὲν θαυμάζει τὸν σύζυγόν της, δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἀρκούντως. Διότι πρέπει ν' ἀναγνωρίζῃ ἐν αὐτῷ ἀνώτερόν τι ὄν, εἶδος ἀρχαγγέλου, ὅπερ νὰ εὐδοκῇ νὰ φέρῃ ταύτην ἐπὶ τῶν πτερύγων του καὶ ἀνυψώνῃ κατ' ὀλίγον πρὸς τὸ φῶς καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Octave Feuillet.

—

Διὰ τὰς γυναῖκας, πάντα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς ἐξαρτῶνται ἀπὸ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν.

Mme de Stael.

—

Ὁπόταν δὲν ἀγαπῶμεν πλέον τοὺς φίλους μας, μεμφόμεθα αὐτῶν ὅτι μετεβλήθησαν.

Μὴ δίδῃς καιρὸν εἰς τὸν ἥλιον νὰ ξηράνῃ τὸ δάκρυ τοῦ ἀτυχοῦς συμπολίτου σου, ὁπόταν σὺ δύνασαι ταχύτερον νὰ τὸ σπογγίσῃς.

Ἰνδικὴ παράδοσις

—

Τὸν χρυσὸν δοκιμάζομεν διὰ τοῦ πυρός, τὸν δὲ ἄνθρωπον διὰ τῆς εὐτυχίας του.

Ἀνατολικὴ παράδοσις

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Η ΦΥΣΙΣ

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ—ΕΙΚΟΝΕΣ

Καὶ ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτή!

(Ἐσωτερικοῦ. δρ. **8.** Ἐξωτερικοῦ. φρ. χρ. **12.**)

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ μαρκησία de la Baume ἐξελιπάρει ποτὲ τὴν εὔνοιαν τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, δεκαεπταετοῦς· τότε ὄντος, τοῦ κόμητος de Tallard καὶ μετὰ ταῦτα αὐλάρχου, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς ὑπασπιστήν του.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀντιτάσσων τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του, τῇ ἠρνεῖτο τοῦτο.

—Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία τότε, μὴ καταδικάζετε αὐτὸν διὰ σφάλμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἰδικόν του, καὶ τὸ ὁποῖον διορθώνει καθ' ἑκάστην.

* * *

Ὁ Rouillé de Coudray, ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας, ἦτο μὲν τιμιωτάτου χαρακτῆρος, πλὴν ἔθυε τῷ Βάκχῳ. Ὁ Δοὺξ τοῦ Noailles, πρόεδρος τοῦ συμβουλίου ἐπετίμησεν ποτὲ αὐτὸν ἔν τινι σφοδροτάτῃ λογομαχίᾳ κατά τινα συζήτησιν, λέγων·

—Κύριε ὑπουργέ, ὄζετε πολὺ οἶνου.

—Πιθανόν, Κύριε συνάδελφε, τῷ ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀμέσως, πλὴν καὶ ὑμεῖς ὄζετε ξυνίλας.

* * *

Ἀνέκδοτον. Ὅτε τὰ ἀμάξια ἐφευρέθησαν, ἦτο τοῦ συρμοῦ πάντες νὰ ὁδηγῶσι μόνοι των ταῦτα, ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. ἡ δὲ καλῶς ἐνοουμένη τότε ἀνατροφὴ ὑπεχρέου τὰς γυναῖκας νὰ ὁδηγῶσι καὶ αὗται μόναι των τὰ ἁμάξιά των. Πλὴν ὁποία σύγχυσις! Αἱ κομψότεραι χεῖρες ἦσαν καὶ αἱ μᾶλλον ἀδέξιοι, καὶ καθ' ἡμέραν συνέβαινον παμπληθῆ δυστυχήματα. Ἐὰν οὕτως ἐξηκολούθουν πάντες οἱ Παρισινοὶ θὰ καθίσταντο βαθμηδὸν ἀνάπηροι.

Τοῦτο ἠνάγκασε τότε τὸν βασιλέα ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν d' Argenson τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν διαβατῶν.

— Εὐχαρίστως καὶ προθύμως θὰ πράξω τοῦτο, Μεγαλειότατε, εἶπεν οὗτος. πλήν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε τὰ δυστυχήματα νὰ παύσουν...

— Τί; πῶς; ἐὰν ἐπιθυμῶ;..ἀναντιρρήτως.

— Τότε ἀφήσατέ με νὰ πράξω ὡς γνωρίζω.

Τὴν ἐπαύριον διάταξις ἐκδοθεῖσα ἀπηγόρευεν εἰς πᾶσαν γυναῖκα νὰ ὁδηγῇ μόνη της τὸ ἁμάξιόν της, ἐκτὸς ἂν ἔφερεν ἐγγύησιν φρονήσεως καὶ ὡριμότητος ὡς καὶ ἡλικίαν λογικήν, ἤτοι τριακονταετῆ.

Μετὰ δύο ἡμέρας οὐδὲν πλέον ἁμάξιον ἐθεάθη ὁδηγούμενον ὑπὸ γυναικός. Ἐν ὅλοις τοῖς Παρισίοις δὲν εὑρέθη γυνὴ ἔχουσα τ' ἀπαιτούμενον θάρρος νὰ δείξῃ, ὅτι δύναται νὰ μαστιγώνῃ ἵππον καὶ ἔχῃ ὥριμον ἡλικίαν!

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Ἐρ. Τί ποιοῦσιν ὁμοῦ οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία;
Ἀπ. Γηράσκουσιν.

—

Ἐρ. Τί πρᾶγμα καίεται διὰ νὰ φυλάξῃ μυστικόν;
Ἀπ. Ὁ ἱσπανικὸς κηρός.

—

Ἐρ. Τί πρᾶγμα διέρχεται πρὸ τοῦ ἡλίου χωρὶς νὰ ἀφήσῃ σκιάν;
Ἀπ. Ὁ ἦχος.

—

Ἐρ. Τί καλλίτερον ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἡμισέληνον;
Ἀπ. Τὸ ἕτερον ἥμισυ αὐτῆς.

—

Ἐρ. Τί ταχύτερον παντὸς πράγματος;
Απ. Ὁ νοῦς.

—

Ἐρ. Τίνι τρόπῳ δύνασαι νὰ κάμῃς, ὥστε νὰ ἐξέλθῃ τις ἀπὸ μέρος ἔνθα οὐδέποτε εἰσῆλθεν;
Ἀπ. Θὰ διαγράψω κύκλον περὶς αὐτοῦ, καὶ θὰ τὸν ἐξαγάγω εἶτα ἐκεῖθεν, χωρὶς βεβαίως αὐτὸς νὰ ἔχῃ εἰσέλθῃ.

—

Ἐρ. Τίς ἔχει βαρυτέραν κεφαλήν;
Ἀπ. Ὁ φέρων βαρύτερον πίλον.

—

Ἐρ. Πότε οἱ κῦνες εἰσέρχονται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ;
Ἐπ. Ὁπόταν αἱ θύραι εἰσὶν ἀνοικταί.

—

Ἐρ Τί πρᾶγμα ὁμοιάζει πρὸς γάτον καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι γάτος;
Ἀπ. Ἡ γάτα.

—

Ἐρ. Ποῦ πηγαίνει ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν βαδίζετε;
Ἀπ. Οὐδαμοῦ, μένει εἰς τὴν θέσιν της.

—

Ἐρ. Πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἔχει ῥίνα;
Ἀπ. Ἄρης.

Ροῦς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἐκ Παρισίων σειρὰν ἐπιστημονικῶν ἄρθρων ἐκ τῆς Χημείας καὶ Φυσικῆς εἰλημμένων, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ κράτιστα τῶν Γαλλικῶν συγγραμμάτων ἀφ' ἑνός, καὶ σημειώσεις τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ τῆς ἐν Παρισίοις Ἰατρικῆς Σχολῆς ἀφ' ἑτέρου.

ΟΜΟΙΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Θὰ δημοσιευθῶσιν ἀξιόλογα ἄρθρα περὶ τῆς προόδου τῆς νεωτέρας χρωμοφωτογραφίας τοῦ ἐφηρμοσμένου ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ, ὡς καὶ ἐνδιαφέροντα τοιαῦτα περὶ τῆς προόδου τῆς μηχανικῆς, ἅτινα θὰ κινήσωσι πολὺ τὴν περιέργειαν τῶν παρ' ἡμῖν εἰς τὰ τοιαῦτα καταγινομένων καὶ ἀσχολουμένων. Ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ «Ἀνὰ τὸν Κόσμον» θὰ δημοσιεύωμεν ἑκάστοτε τὰς σπουδαιοτέρας ἐνδιαφερούσας γενικὰς εἰδήσεις ὑπὸ ἔποψιν καλλιτεχνικήν, βιομηχανικήν, ἐπιστημονικὴν κτλ., ἀναφέροντες καὶ τὰ σπουδαιότερα βιοτεχνικὰ γεγονότα τὰ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον συμβαίνοντα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ 26 ΦΥΛΛΩ ΑΙΝΙΜΓΑΤΩΝ

189 ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Αἱ 1001 νύκτες τῶν ἀραβικῶν μύθων, αἱ 29 περίοδοι τῆς σελήνης καὶ ἡ ἑρμηνεία τῶν ἑβδομήκοντα.

Ἔλυσε μόνον ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον κ. Faust, ἐξ Ἀθηνῶν.

—

190 ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὁ Βίσμαρκ=bis-mark. Τὸ μάρκον ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἡμισείαν λίραν, ἑπομένως καὶ ὁ Βίσμαρκ=πρὸς 1 λίραν.

Ἔλυσαν οἱ κκ. Faust ἐξ Ἀθηνῶν, Π. Δημητριάδης ἐκ Πειραιῶς καὶ Λ. Φέρμελης ἐκ Σμύρνης.

—

191 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

$$1+8+9+2=20.$$

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Faust ἐξ Ἀθηνῶν, Δημητριάδης ἐκ Πειραιῶς καὶ Ὁ. Παρίσης ἐκ Χαλκίδος.

—

192 ΦΥΣΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ὁ σπόγγος.

Ἔλυσαν αὐτὴν οἱ κκ. Ἀγγ. Βασιλείου ἐκ Σύρου καὶ Δημητριάδης ἐκ Πειραιῶς.

—

193 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Τῆς ἑστίας.

Τοῦ Α'. καὶ Β'. ἔτους τόμοι τῆς «Φύσεως» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, εἰς τὰς ἑξῆς τιμάς.

Ἁπλοῖ μέν, ἕκαστος ἀντὶ	δρ.	8
Χρυσόδετοι δὲ » »	»	10

Διὰ τὰς ἐπαρχίας προστίθενται ἐπὶ πλέον δρ. 1,50 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἁπλοῖ μέν, ἕκαστος ἀντὶ	φρ. χρ.	12
Χρυσόδετοι δὲ » »	» »	14

Συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

—

Σ. Α. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Παρελθοῦσαν ἑβδομάδα σᾶς ἀπεστείλαμεν ἀπόδειξιν ἐντὸς ἀγγελίας.—*Κ. Φ. Σῦρον.* Ἀριθμὸς λαχείου σας 2763, ἤτοι ὁ ἐκ δεξιῶν ἀποδείξεώς σας ἀριθμός.—*Δ. Β. Μ. Πάτρας.* Ἀπόδειξιν ἐστείλαμεν αὐτόθι ἀνταποκριτῆ μας, ὅστις θὰ σᾶς παρουσιάσῃ ταύτην.—*Π. Ν. Δ. Παρισίους.* Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν.—*Γ. Σ. Κέαν.* Ἐπιστολὴ καὶ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, ἀντεπευχόμενοι τὰ βέλτιστα.—*Ν. Π. Σῦρον.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. Διεύθυνσίς σας ἠλλάγη. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—*Η. Κ. Σῦρον.* Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἔχει καλῶς.—*Α. Τ.*—*Π. Α.*—*Κ. Φ.* Σῦρον. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.—*Ε. Ι. Α. Ἀϊδίνιον.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ Ταχυδρομικῶς γράφομεν.—*Π. Κ. Πάτρας.* Ἀγγελίαι μετὰ νέων συνδρομητῶν ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Κολακευόμεθα λίαν ἐπὶ ταῖς εὐμενέσι κρίσεσιν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τῆς «Φύσεως».—*Σ Ο. Ζάκυνθον.* Τὰ καλλιτεχνήματα δύνανται ν' ἀποστείλωσι μετὰ τὴν 5ην Ἰανουαρίου.—*Φ. Δ. Ἐνταῦθα.* Τὴν εἰκόνα ἀποστείλατε μετ' ὀλίγας ἡμέρας —*Ν. Φ. Πειραιᾶ.* Ἀγγελία ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.—*Ν. Π. Κων|πολιν.* Ἐνεργήσατε παρακαλοῦμεν διὰ συνδρομητάς.—*Α. Εξ. Σμύρνην.* Ἀγγελίαι ἀπεστάλησαν. Ἐνεργήσατε.—*Κ. Ρ. Ἐνταῦθα* Ἐλήφθησαν ἀγγελίαι. Εὐχαριστοῦμεν —*Π. Μ. Σ. Λάρνακα* Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀριθμὸς λαχείου σας ὁ ἐκ δεξιῶν ἀποδείξεώς σας ἀριθμός. Ἀναμένομεν ὡς γράφετε νεωτέραν σας μὲ σχετικὸν ἔμβασμα.—*Ι Θ. Χ. Βῶλον.* Δελτάριον ἐλήφθη. Ζητούμενον φύλλον ἀπεστάλη. Ἀριθμὸς λαχείου σας ὁ ἐκ δεξιῶν ἀποδείξεώς σας ἀριθμὸς 2966—*Γ. Ζ. Ι. Σμύρνην.* Δύνασθε νὰ στείλητε ὅ,τι γράφετε καὶ συμμορφοθησόμεθα.—*Ι. Γ. Βραΐλα.* Ἀναμένομεν ἐπιστολὴν καὶ ἐκκαθάρισιν ἀποδείξεων ἵνα τακτοποιήσωμεν τοὺς λογαριασμούς, καὶ διαγράψωμεν τοὺς δυστροποῦντας.—*Ν. Χ. Κάτρον.* Εὐελπιστοῦμεν ὑμῖν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀδελφοὶ Ῥωμαΐδαι. Φωτογράφοι καὶ ἔμποροι καλλιτεχνικῶν εἰδῶν.

Ἰω. Μάραγκος καὶ Σα, Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἔμποροι καλλιτεχνικῶν εἰδῶν.

Θησεὺς Λεβέριος Ὁδὸς Ἑρμοῦ, Χρυσόδετα βιβλία διὰ δῶρα.

Ἰω. Καντσός. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Εἴδη πολυτελείας, ὑφάσματα κτλ.

Κ. Συνέσιος, Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Εἴδη πολυτελείας, ὑφάσματα κτλ.

Ἀδελφαὶ Κάντα. Φωτογράφοι. Ὁδὸς Σταδίου. Καλλιτεχνία.

J. LAUGHIER. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Γυναικεῖοι πῖλοι καὶ σεηθόδεσμοι.

Γ. Βλαδιανός. Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας Ἐργοστάσιον γυναικείων πίλων.

Γ. Β. Βαρνάβας. Στοὰ Μελᾶ. Ὑποπακάμισα καὶ ἀσπρόρρουχα γυναικῶν ἑλληνικῆς κατασκευῆς.

Δ. Κωνσταντίνου. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Μηχαναὶ ῥαπτ., κλίναι, κομψοτεχνήματα κλ.

Σόλων καὶ υἱός. Ζαχαροπλάσται. Ὁδὸς Πατησίων. Γλυκίσματα καὶ γλυκὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους.

Καῖσαρ Χάζ. Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας. Κατάστιχα, φακέλλους κτλ.

Κ. Ντάβιος. Ἐπιπλοποιός. Ὀρφανοτροφεῖον Χατζῆ Κώστα Στερεότης κομψότης εὐθηνία.

Κ. Σέκ. Ἀρτοποιός. Ὁδὸς Σταδίου, παραγγελίαι τοῦ εἴδους του.

Μ. Ἀρνιώτης. Βιβλιοδέτης. Πλησίον Χρηματιστηρίου. Καλλιτεχνία καὶ κομψότης.

Α. Μελισσηνός. Ὡρολογοποιός καὶ ὡρολογοπώλης. Ὁδὸς Σταδίου. Ἔκθεσις ποικιλία εὐθηνία.

Α. Στένης. Μυροπώλης. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Μεγάλη ἔκθεσις πάντων τῶν εἰδῶν τοῦ καλλωπισμοῦ.

Ἄγγελος Ἀγγελόπουλος. Ἔμπορος. Πλατεῖα Ἀναβρυτηρίου. Ὑφάσματα κασμίρια κ.τ.λ. εὐθηνία.

Γ. Ζαβορίτης. Ζαχαροπλάστης. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Γλυκίσματα Τοῦρται ἐξαίσιαι, μπουπονιέραι κ.τ.λ.

Ἀδελφοὶ Σκουστή. Ἔμποροι. Ὁδὸς Σταδίου. Μεγάλη ποικιλία εἰδῶν.

Κοντογόνης. Ἐργοστασιάρχης φακέλλων κ.τ.λ. Ὄπισθεν Χρυσοσπηλαιωτίσης.

Κ. Μειλισσεώτης. Πλατεῖα Ὁμονίας. Κουρεῖον Μυροπωλεῖον κ π.λ. Συσταίνεται ἰδιαιτέρως.

Ἰωάννης Παππᾶς. Ὁδὸς Πατησίων. Κουρεῖον Περιποίησις ἐξαίρετος καὶ διασκεδαστική.

Μιχ. Μπουλές. Ἀνθοπώλης φυσικῶν φυτῶν κ.λ. ἐντὸς τοῦ Πτωχοκομείου. Μοναδική συλλογή.

Ἑλλ. Χαρτοποιεῖον. Παραπλεύρως Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἑλληνική βιομηχανία πάντων τῶν χάρτων.

Ἐμμ. Κλάρας. Φανοποιός. Ὁδὸς Καΐρη. Τέχνη κομψότης στερεότης εὐθηνία.

Χ. Σακελαρόπουλος. Ὁδὸς Νίκης Οἶνοι Κεφαλληνίας παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ἐξαιρέτου γεύσεως.

Βαλεντῖνος Σταγγισερ. Λιπουργός. Πλησίον Ἁγίων Θεοδώρων Λεπτότης καλλιτεχνική.

Journal pour tous. Revue illustrée

paraissant le Dimanche

Abonnements. Une an 9 fr. Six. mois 5 frs.

—

Χρονικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. Ἠχὼ τῶν Παρισίων, Φιλολογικὴ κριτική, Τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι, Διηγήματα καὶ Σκιαγραφίαι, Ποίησις, Οἰκονομολογικὰ καὶ ποικίλα διάφορα συνοδευόμενα ὑπὸ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, εἰσὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ καλλίστου τούτου ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις γαλλικοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις φιλαγνώσταις.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

THE SUNNY HOUR

Published by a boy for boys and girls

A monthly paper for the home circle

—

Short stories, parlor magic, wit and humor, games and sports, for boys and Girls.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ